

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

LISTOPAD 2014

č. 9

NEZTRÁCÍME NADĚJI?

Nyní v měsíci listopadu si mimo jiné připomínáme jedno významné výročí. Nemyslím teď 7. listopad, který jsme dříve také hodně slavili, ale obracím se k termínu o deset dní později. Události 17. listopadu, jak jsme je prožívali před čtvrt stoletím, si asi mnozí pamatujeme. Tehdy byly nastartovány významné změny pro celou naši společnost a každého z nás. Nechci nyní rozebírat politiku, jen se podívat na naše osobní postoje.

Pamatuji si na události těch dní a na to, jak jsme ty chvíle prožívali. Byly to dny velkých nadějí, částečných pochybností jak se to vyvine a také krásného probouzení toho nejlepšího v nás. Byly to dny, kdy jsme se usmívali na cizí lidi a věřili v jejich dobrotu, cizí lidé si navzájem pomáhali a byli k dispozici pro toho druhého. A věřili jsme ve změnu těch „špatných“. Prostě – chovali jsme se k sobě jako lidi. A

úsměv probouzel úsměv, měli jsme naději a krásné očekávání do budoucnosti. To jsem opravdu osobně zažíval a viděl kolem sebe.

A jak dnes po čtvrt století? Kde je ten úsměv, radost, vstřícnost, naděje? Proč tolik zklamání a otrávenosti? Tolik individualismu a podezřívavosti? Kdo za to může? Kdo!? ... Ti okolo nás? Ti nad námi? Ti v pozadí? Nebo nezměnitelný stav světa a člověka a marná snaha bytí? Marnost nad marnost, vše je marnost?

Taky se vám zdá, že toho stěžování si a zoufání je okolo nás moc? Nebo se vám zdá, že přeháním, že to není tak zlé?

Asi opravdu sledujeme, že došlo k určitému jakoby vystřízlivění z tehdejší euforie a k ztrátě nadějí. Je to ale v pořádku? Opravdu jako lidé nemáme mít naději a nemáme doufat v „lepší zítř-

ky“ a usilovat o ně?

Asi můžeme takovou ztrátu nadějí trochu pochopit u lidí nevěřících, u těch, kteří hledají naplnění svého života ve věcech tohoto světa. Ale co my? My jsme přece uvěřili Bohu a ten nás nemůže zklamat. My se snažíme shromážďovat ty poklady, které ani mol ani rez nekazí. Svůj život a jeho naplnění stavíme na hodnotách dobra, přátelství, odpuštění, pravdy a čistého svědomí. A i přes naše vlastní nedostatky je naší jistotou Bůh, kterému jsme uvěřili, a On nás nikdy neopustí a hříchy odpouští. A svůj život dnes, zde a v této době jsme dostali od Něho a má to smysl. Je to s námi takto? Nebo se spíše podobáme těm nevěřícím lidem tohoto světa?

Vy jste světlo světa, vy jste sůl země... Berme vážně tento úkol, toto poslání. Svět nás potřebuje. My mu máme dát naději a my máme ukázat, že život

stojí za to. I ten život, který doprovází problémy, bolesti, nemoci, utrpení a nakonec i smrt. Je tu i mnoho dobrého a krásného. Kolik, to záleží často na nás samotných. A ta smrt? Zvláště nyní v listopadu si připomínáme, že smrt není tragédií. Ježíš pro nás nad smrtí zvítězil a pro nás už smrt našich blízkých ani naše vlastní smrt nemá být důvodem k zoufalství, ale cestou k věčnosti a důvodem naděje.

Tímto všem nyní do těch podzimních dní, ale i do celého života, přeji hodně radosti a naděje. Neztrácejme víru v to, že dobro je silnější než zlo a život je silnější než smrt. A buďme povzbuzením k naději i pro ty, ke kterým nás Pán posílá.

O. Marian

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

K dějinám dominikánského kláštera ve Znojmě (Dokončení)

Vítězství protireformace v bitvě na Bílé hoře sice přineslo zásadní zvrat, klášter však stále neměl vyhráno. Roku **1645** bylo Znojmo poprvé ve své historii dobyto nepřátelským vojskem a dominikánský konvent vydrancován. Mniši bojovali o holé přežití, vypomohl ale sám císař Ferdinand III. Pak se poměry uklidnily a klášter povstal zejména za **převora Antonína Míšeňského** v 60. a 70. letech 17. století doslova z popela. Staré gotické zdivo kostela bylo strženo a na jeho místě vyrostla raně barokní novostavba presbytáře a navazujícího bazilikálního trojlodí, zakončeného směrem do České uli-

ce dvojicí nízkých věží. Kaple v bočních lodích jsou navzájem propojeny – systémem, který lze vidět i v dominikánském chrámě ve Vídni. 12. července 1677 byl kostel znovu vysvěcen olomouckým biskupem (Brno ještě biskupstvím nebylo) Janem Josefem Breunerem. Opravena či z části znovu postavena byla i klauzura.

Na středověkou poutní tradici ke sv. Kříži ve Znojmě navázala v baroku tradice nová, uctívání **milostného obrazu Panny Marie Znojenské** (1722). Ve stejné době byl také položen základní kámen pro přestavbu a zvýšení kostelního dvouvěží a výstavbu monumentální

dokončeny roku **1735** (dle plánů vídeňského architekta Fr. Roetierse a italských stavitelů Domenico a Marianiho). Ve zповědní kapli dodnes zaujmou krásné barokní náhrobky hrabat Thurnů de Valle Sassina a hraběnky Rattwitové de Souches. O umělecké skvosty interiéru chrámu se postarali přední barokní umělci doby, zejména sochař a řezbář K. Heinz či malíři L. Kracker a J. Winterhalter. Z nového konventu bylo nakonec realizováno jen uliční křídlo. I když klášter v této době zažíval svoji „zlatou éru“ a jeho zhruba 35 členů často vynikalo svými vědeckými i uměleckými sklony, dokončení ambiciózního stavebního projektu se ukázalo být nereálné. Klášterní budova tak dodnes působí jaksi „rozdvojeně“.

Josefínské reformy zrušily znojemské kláštery jezuitů, františkánů, premonstrátů a klarisek. Dominikánský vedle kapucínského (na Dolním náměstí) a křížovnického (na Hradišti) zůstal zachován. Roku 1784 však byla u kostela sv. Kříže zřízena nová farnost a k ní jako

konventní budovy, která měla v průběhu následujících desetiletí nahradit v jádru ještě gotickou dispozici. Věže včetně krásného vstupního portálu do kostela byly filiální kostel byl přičleněn dříve jezuitský chrám sv. Michala. Tam se také přesunula česká kázání, zatímco u sv. Kříže byla slyšet němčina. Osvícenecké zásahy zle dolehly na život uvnitř řeholní komunity dominikánů. Tento stav překonal konvent až v 2. polovině 19. století v liberálně-konzervativním ovzduší vlády císaře Františka Josefa I. Mezitím se budovy znojemského kláštera několikrát proměnily ve vojenské lazarety (1799, 1805, 1809, 1866) a přechodně zde našlo útočiště i znojemské gymnázium (1808-1830).

Na konci 19. století patřil dominikánský kostel k oblíbeným znojemským svatostánkům. Dominikánští katechetové působili při mnoha znojemských školách a při gymnáziu. Kostel i klášter také prošly stavební obnovou. Krásná dekorativní dlažba v chrámu dodnes dokazuje tehdejší vyspělou úroveň keramického průmyslu ve Znojmě a Šatově. Škoda jen, že při adaptaci kostela v 2. polovině 20. století zanikla působivá iluzivní nástěnná a stropní výmalba.

Tragické a krvavé 20. století nemohlo znojemské dominikány minout. Nejprve rozpad monarchie (1918), tradičního tisíciletého politického řádu, potom nástup volnomyšlenkářství, nacistický totalitní režim (1938-1945), následovaný quasi-demokracií (1945-1948) a komunistickou totalitou (1948-1989). Ta se ukázala jako nejfatálnější. Převor Jakub Zemek byl za statečnost při kázání v červnu 1948 zatčen státní policií a odsouzen. V těžkém žaláři strávil 12 let! Jeho spolubratři byli roku 1950 rovněž policií násilně převezeni do koncentračních klášterů a znojemský konvent byl vyrabován...

Sametová revoluce před 25 roky přinesla na Moravu i do Čech opět svobodného ducha. Morální úpadek, bagatelizování křesťanské víry a špatná vymahatelnost práva jako relikty totality však naši společnost dodnes brzdí v tolik žádoucím návratu k základním pravdám a zděděným hodnotám. Ani znojemští dominikáni to proto neměli po roce 1990, kdy se směli vrátit do svého historického příbytku, jednoduché. Celý areál bylo nutné stavebně zabezpečit, rekonstruovat a dát mu opět vhodnou náplň. Do zadní části kláštera se nastěhovaly mnišky dominikánky, zatímco bratři dominikáni obydleli faru. Vysoké uliční křídlo kláš-

tera bylo pronajato jako kanceláře či lékařské ordinace. Farní život při konventu se podařilo zejména v posledních letech slibně rozvíjet. Jenže v roce 2014 přišlo rozhodnutí z centra české řádové provincie uzavřít konvent pro nedostatek řádových bratří. Dočasné opatření?

Téměř osm set let jsou dominikáni neodmyslitelnou součástí Znojma. Doufejme a modleme se, aby se k nám brzy vrátili. Znojmo se totiž zajisté nesmazatelně zapsalo i do historie řádu dominikánů.

Jiří Kacetl

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

Apolena (Apollonie)

Sv. Apolena

Obraz sv. Apoleny – Apollonie se nachází v kostele sv. Jana Kř. na levé straně vedle kaple sv. Jana Nepomuckého

Apolena žila ve 2. - 3. století. Byla pravděpodobně šlechtického rodu a dosáhla již vysokého věku, když nastalo v Alexandrii roku 249 velké pronásledování křesťanů. Zfanatizovaný dav usmrtil každého křesťana, který se mu dostal do rukou. Apolenu opakovaně bili do obličeje, vyrazili (nebo vytrhali kleštěmi) jí všechny zuby a pak rozbili čelisti. Chtěli, aby se zřekla své víry a vyhrožovali jí upálením zaživa. Apolena se však po krátké modlitbě vrhla v nestřeženém okamžiku sama do plamenů a uhořela. Tehdejší alexandrijský biskup sv. Dionýsius zachytil zprávu o umučení svaté Apoleny v dopise Fabiánovi z Antiochie.

Svátek slavíme 9. února.

Je patronkou proti bolestem zubů, proti nemocem v ústní dutině; zubních lékařů, zubních laborantů.

CHARITA

Drakiáda

Dne 12. října se uskutečnil již několikátý ročník farní drakiády. Na Kraví hoře u vysílače bylo počasí jako v uplynulých letech bez větru, ale krásné slunečné odpoledne vylákalo rodiny alespoň na výlet s programem. Pár pokusů dostat draka do vzduchu úspěšných bylo, většinou se však děti zabavily doprovodným programem. Děti hledaly dračí poklad, zkoušely své kreativní umění ve zdobení draka tiskátky z brambor nebo si nechaly na obličej namalovat nějaké to zvířátko. Zkrátka nálada byla výborná, ať už s draky ve větru nebo na zemi.

Ateliér Samuel v Domě umění

Srdečně vás zveme do Domu umění ve Znojmě na Masarykově náměstí, kde

můžete od 13. 11. 2014 zhlédnout výstavu Ateliéru Samuel. Uživatelé se zdravotním postižením zde předvedou svoji tvorbu, zručnost a kreativitu. Přes jejich výtvořky se můžete podívat na život kolem sebe trochu jinými očima a nechat se nakazit spontánní hravostí a radostí. Najdete zde návrhy a zpracování zvláštních postaviček a zvířátek jakoby z jiného světa, výrobky s vánoční tematikou hodící se jako dárky k vánocům, praktické předměty, šperky, deníčky, ošatky a jiné zboží.

Jsmo si jisti, že Vás tato výstava příjemně naladí a pohladí po duši.

Těšíme se na Vás!

Ateliér Samuel

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Utrpení nemoci

„Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nebdaje na potupu. Proto usedl po pravici Božího trůnu. Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochabovali a neklesali na duchu. Ještě jste v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev. Což jste nezapomněli na slova, jimiž vás povzbuzuje jako své syny:

Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá.

Koho Pán miluje, toho přísně vychovává,

a trestá každého, koho přijímá za syna.

Podvolujte se jeho výchově. Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychoval? Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě. Nemáme být mnohem víc poddáni tomu otci, který dává Ducha a život? A to nás naši otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však

přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.“ (Žid 12,2b-13)

Francouzský kardinál tohoto století, když umíral dlouhé týdny na rakovinu, řekl svému sekretáři: Řekněte kněžím, ať nekážou o utrpení. Nevědí, o čem mluví.

Autor těchto slov také do značné míry „neví, o čem mluví“. A přece se odvažuje mluvit, protože z vlastní zkušenosti ví, že nejhřejivější úlevou od trápení mnohdy není lék, ba ani znovunabytí zdraví, ale dobré slovo.

Jestliže nemoc dostoupí do svého skutečně bolestivého a život ohrožujícího stádia, jestliže přestává být částečně příjemným odpočinkem od shonu pracovních dní, jestliže už neponechává lidskému duchu jeho příjemný nadhled nad věcí a dává mu tvrdě pocítit, že v některých záležitostech zkrátka nerozhoduje, tehdy se dostáváme do sféry, o níž hovořil onen francouzský kardinál. Bolest nám nedovoluje rozumově chápat jakékoli důvody, které k ní vedou, vznesené myšlenky se nás nedotýkají a jediné, po čem toužíme, nejsou žádná vysvětlení, ale pokoj a konec bolesti. To, co prožíváme je nesnesitelné, a přece to musíme snášet.

Myslím, že tak jako krása a velikost dobra se částečně vymykají schopnostem

popisu lidského rozumu a jazyka, je tomu tak i se zlem, a to i se zlem fyzickým. Bolest a utrpení jsou částečně nepopsatelné, iracionální a absurdní. I když si dodatečně dokážeme zařadit děsivé události do svého logického obrazu světa, tváří v tvář své nebo cizí bolesti zažíváme vždy něco nepochopitelného. Hovoří se o lidských citech, které jsou na rozumové pojmy nepřevoditelné, ale myslím, že i v oblasti samotného rozumu má v sobě bolest něco nelogického a zruďného.

Jak si tedy vysvětlit, že náš Pán, místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž? Myslím, že i láska má v sobě z lidského pohledu něco iracionálního a náš rozum přesahujícího, něco, co nakonec přemáhá absurditu zla a bolesti. Náš Pán sestoupil do pekla bolesti z lásky k nám a získal tak pro nás naději pro chvíle, v nichž se každá naděje ztrácí. Všimneme-li si dobře průběhu jeho utrpení, zjistíme, že se rozhodně nevzdával života s nějakým filozofickým nadhledem. Stále ale můžeme pozorovat, že veškeré své utrpení bere na sebe s láskou. Tak i my, když pod tíhou nemoci ztrácíme jakoukoli radost, všechno pochopení i všechnu duchovní sílu, nemusíme ztratit lásku. Ta se projevuje tím, že svěřujeme Bohu alespoň ty síly, které nám zbývají.

*Z publikace L. Zerhaua:
Vyřid'te siónské dceři*

Křesťan má právo a povinnost apoštolovat.

Buňka v těle, která je pasivní, odumírá. Proto jsme sdruženi v Církvi, abychom pomáhali rozšiřovat to posvátné spřátelování s Bohem a všemi spoluvykoupenými. Kdo nechce, zabírá jiným místo. Když se s námi někdo setká, když na nás nepozná, že jsme šťastní, že žijeme radostný život, možná, že už víckrát nepřijde a bude hledat ukojení touhy po štěstí jinde. Apoštolát laiků bude tak silný, jak se budeme živit Eucharistií, s ní budeme schopni nadlidských výkonů. (Myšlenky o arcibiskupa Otčenáška)

ROK RODINY

Chovej se k sobě jako k někomu, koho miluješ

Když je člověku do breku

Kdyby se tak člověk dokázal naučit, jak se nedat tak snadno zranit! Přicházejí dny k uzoufání. Jako bychom už lezli na nervy celému světu. Je jasné, že každý občas udělá chybu. Jenže od nás ji okolí vnímá dvakrát třikrát hůř. Občas by člověk doslova brečel.

„Jak můžu být takový ..... ?!!!“

Podívejte se jednou sami na sebe. Jak to s vámi vypadá, když něco zpackáte? Začnete se okamžitě zahrnovat výčitkami? A stává se vám často, že shazujete sami sebe na veřejnosti? Možná jste v hloubi duše skutečně přesvědčeni: tohle všechno jsem si zasloužil, ty křivé pohledy, ty štiplavé odpovědi, tu jedovatou kritiku.

Pokud je to tak, pak se vám skutečně i ta nejnevinnější poznámka vypálí hluboko do duše. Dokáže vás zranit každý, protože věříte každému, kdo si dovolí pohrdavou poznámku na váš účet. A možná dokonce čekáte, že se k vám druzí budou chovat neuctivě, protože nedokážete vidět sebe samé jako lidi zasluhující lásku.

Já jsem láskyhodný člověk!

„Miluj bližního jako sebe, jako sebe samého“ přikazuje Ježíš. Jinými slovy: Prokazuj dobro stejně rád druhým jako sobě. Je to velice praktická a jasná směrnice pro správný život. Protože laskaví k sobě dokážeme být jen tehdy, když považujeme sami sebe za láskyhodné lidi.

Kdyby vám to mělo připadat těžké, navrhuji vám následující: alespoň zkuste dělat, jako by to tak bylo. Chovejte se k sobě jako k někomu, koho milujete. Dopřejte si odpočinek a potěšte se něčím pěkným, třeba vaší oblíbenou hudbou, zamilovaným jídlem nebo krásnou květinou. Pak si ještě položte otázku: Co se mi dosud v životě povedlo? Co umím zvláště dobře? Co se mi na mně líbí? A kdo mě má mimořádně rád?

Jsou to jen takové drobné triky. Ale dokážou člověku pomoci, aby občas přeslechl nějakou tu urážku nebo aby vnímal bezohlednost jen zpola tak zlou. Vždyť ve skutečnosti jste láskyhodný člověk.

*N. Wolf, „Andělé v kurzu“
Redakčně upraveno.*

VÝROČÍ

O. CHROBOCZEK Boleslav Česlav, OFMConv.

který sloužil v brněnské diecézi od r. 1969 do r. 2007, se narodil 27. 11. 1929 v Horní Suché (diecéze ostravsko-

opavské), takže by oslavil 85 let. Na kněze byl vysvěcen 27. 6. 1954. Od r. 1973 působil v Božicích jako administrátor, od r. 1976 byl hrušovanským děkanem, od r. 1983 působil v Lechovicích.

v r. 1991 byl jmenován farářem v Božicích. Rovněž působil v letech 1994 – 2000 v Práčích. V r. 2007 přešel do diecéze ostravsko-opavské. Zemřel

31. 3. 2013 v Domově pokojného stáří ve Frýdku-Místku.

Vzpomeňme na něj ve svých modlitbách. R.I.P.

INFORMACE – bude vás zajímat

O soutěži BIBLE A MY

22. ročník soutěže **BIBLE A MY** ve školním roce 2014/2015 opět vyhlašuje Základní škola M. Kudeřikové ve Strážnici

Cílem soutěže je umožnit všem žákům a studentům na základních a středních školách v naší zemi setkávat se touto formou s Biblií.

Smyslem soutěže je zprostředkovat žákům a studentům bohatství, které tato nejrozšířenější a nejpřekládanější kniha na světě představuje, její hodnoty literární, kulturní, mravní i duchovní, a tímto

způsobem upozornit na její aktuálnost i v dnešní době.

Soutěž je dobrovolná a otevřená křesťanům různých vyznání, lidem jiných vyznání i bez vyznání. Při její přípravě spolupracujeme s odborníky na Bibli z České biblické společnosti i Českého katolického biblického díla.

V minulém ročníku se soutěže Bible a my zúčastnilo 5542 žáků a studentů z 206 základních nebo středních škol naší vlasti.

*Převzato z www.bibleamy.cz
(redakčně kráceno)*

PĚVECKÁ VÝPRAVA DO GERASU

V rámci 19. ročníku Mezinárodního festivalu duchovní hudby pod názvem Musica sacra über die Grenzen und Berge 2014 se uskutečnilo mezinárodní setkání pěveckých těles. Přes hranice se právě za touto událostí vypravil i Chrámový sbor Sv. Kříže, a to do sousedního Rakouska do malebného městečka Geras. Městečko se rozeznělo duchovní hudbou v neděli 12. října.

Hymnou a hlavní myšlenkou mezinárodního festivalu Musica Sacra byla opět skladba Laudate omnes gentes (volně přeloženo: Ať tě Pane chválí všechny národy)

Sbor na festival vrazil v oslabení. Letos se ve sboru urodilo hned několik nových zpěváků, se kterými jejich maminky zůstaly „koncertovat“ doma. Před cestou jsme byli všichni v netrpělivém očekávání, zda s námi vůbec pojedou naše sbormistrová Jarmila

Ludvíková. Jarušku však čekal jiný koncert. V neděli v jednu hodinu ráno se rozezněl v porodnici dětský křik a jásot nadšených rodičů nad narozením dcery. Nasedali jsme do autobusu rozveseleni radostnou novinou a dobrá nálada nás provázela celou cestu. Vedením sboru byla pověřena Gabriela Lazárková, která se úlohy úspěšně zhostila.

Spolu s rakouským sborem Canteemus Wien přijel další rakouský sbor Chor der Pfarre Oberbaumgarten. Českou republiku reprezentoval pouze náš sbor. Dalším zahraničním hostem Musica sacra bez hranic byl orchestr z Maďarska Camerata Pro Musica Kammerorchester Szombathely. Celé kulturní odpoledne proběhlo v premonstrátském klášteře v mramorovém sále, bylo to místo pro koncert jako stvořené.

V mramorovém sále nás čekala hromadná zkouška s ostatními sbory, kde jsme secvičovali společný repertoár pozitivě a dlouho. Celá akce se točila kolem

Mozarta, zpívala se Missa brevis in B a Sancta Maria Mater Dei, to vše pod taktovkou Andrei Linsbauer, která je profesionální dirigentkou a korepetitorkou. Spolupráce s ní byla opravdu velice inspirující a příjemná.

V rámci koncertu potom náš sbor zazpíval jako svůj individuální program taktéž dvě části z Mozartovy Missa brevis, tentokrát ale in C. Dále jedno dílo a capella Casciolini Panis angelicus a závěrečnou tečkou za varhanního doprovodu Marty Entlerové bylo od Saint-Säens Tollite hostias.

Po koncertě nás čekalo drobné pohoštění, které jsme po namáhavém odpoledni velmi ocenili. Na zpáteční cestě v autobuse jsme byli rádi, že sedíme a někteří jsme tuto cestu využili i k zaslouženému odpočinku ☺.

*Za Chrámový sbor od Sv. Kříže
Marie Ochmanová a Eliška Juráková*

Květiny v našich kostelích.

Výzdoba kostelů živými květinami má mluvit o živém vztahu lásky ke Kristu, protože vztahy lásky naše kultura často vyjadřuje právě tímto způsobem. Krása živých květů, která vydrží jen chvíli, ukazuje na jedinečnost prožívaného okamžiku, který nelze zastavit a konzervovat, proto umělé květiny mohou být jen umělou náhražkou a hodí se pro jiné situace. Zvadlé a odkvetlé květiny svědčí o

nějakém zapomnění a ztracení živého vztahu.

Vůně květin měla vždy připomínat ctnosti, které mají být z člověka cítit, proto P. Marii nazýváme také Růže tajemná, Růže z Jericha, Lilie líbezná apod.

Když v Janově evangeliu v kap. 12 čteme, jak v Betánii Marie Ježíšovi pomazala nohy drahou mastí, Jidáš se zlobil: „Proč nebyl

ten olej prodán za tři sta denárů, a peníze nebyly dány chudým?“ Hned se tam do-
dává: „To řekl, ne proto, že by mu zále-
želo na chudých, ale že byl zloděj“. Ježíš
nato řekl: „Nech ji, ... chudé máte
vždycky s sebou, ale mne nemáte vždycky.“
To co tamní kultura vyjadřovala
pomazáním, to naše může vyjádřit květi-
nou.

Jeden příběh vypráví o dirigentovi,
který odcházel z po koncertu z kostela a
kytici, kterou měl v ruce, dal žebračce,
která u dveří žádala o almužnu. Ta pak
vyprávěla o nejšťastnějším dnu své-
ho života, protože kytku ji v životě ještě
nikdo nedal. Sice se z ní nenajedla, ale
dala jí něco jiného, z čeho také člověk
žije. „Ne jen z chleba člověk žije...“ (Mt
4,4)

Víme dobře, že nectíme Boha jen
květinami, ale to, co vyjadřujeme květi-
nou, se sotva dá vyjádřit jinak. Proto
květiny do výrazu naší úcty k Bohu také
patří.

Protože květiny vytvářejí slavnost-
nost, má se v adventu oltář zdobit jen
střídmě a v postní době se nemají květi-
ny na oltáři užívat vůbec, aby následující
svátky pak o to více vynikly.

O květinovou výzdobu každého
znojemského kostela se někdo dobrovol-
ně stará:

Kostel sv. Alžběty: Marie Sýkoro-
vá

Kostel sv. Jana Křtitele: Marie
Kompasová

Kostel sv. Kříže: Marie Findová

Kostel sv. Michala: Hana Navrka-
lová

Kostel sv. Mikuláše: Drahomíra
Havlíková

Kostel v Louce: Alena Weissová

Kostel v Příměticích: Marie Nová-
ková

S radostí uvítají, když někdy přine-
sete do kostela květiny ze své zahrady
nebo z různých oslav. Je možné také jim
příspěť finančně na zakoupení květin.

**Velký dík Vám, kteří na to pama-
tujete, Vám, kteří květiny pro kostely
pěstujete a hlavně Vám, kteří výzdobě
kostelů rádi věnujete spoustu svého
času.**

P. Bartoš

CARITAS IN VERITAS

Láska k pravdě – encyklika Benedikta XVI. (pokračování)

Šestá kapitola: Rozvoj národů a technika

68. Rozvoj národů je niterně spojen
s rozvojem každého jednotlivého
člověka. Rozvoj není ponechán na naší
libovůli, neboť všichni víme, že sama
naše existence je nám darována. Naše
svoboda je určena naším bytím a jeho
omezeními.

Nejenže nemůžeme disponovat
druhými lidmi, ale nemůžeme
disponovat ani sami sebou. Rozvoj
lidské osoby upadá, pokud si člověk
nárokuje, že je jediným a vlastním
tvůrcem sebe sama. Naše svoboda není
svévolná. Člověk musí jít do sebe a

uznat základní normy přirozeného mravního zákona, který Bůh vepsal do jeho srdce.

69. 71. Problém rozvoje je dnes těsně spjat s technologickým pokrokem a s jeho ohromujícími aplikacemi na biologickém poli. V technice se vyjadřuje a potvrzuje nadvláda ducha nad hmotou: technika nám dovoluje ovládat hmotu, snižovat nebezpečí, šetřit námahu a zlepšovat životní podmínky. Technika ukazuje člověka a jeho touhu po rozvoji, je výrazem úsilí lidského ducha o postupné překonávání materiálních omezení.

Ale klíčem k rozvoji je rozum, který je schopen myslet technicky a zároveň chápat plně lidský smysl jednání člověka. I když člověk něco dělá pomocí satelitu nebo vzdáleného elektronického impulsu, přesto zůstává jeho jednání stále lidské a je výrazem jeho odpovědné svobody. Lidská svoboda je skutečnou

svobodou jenom tehdy, když na okouzlení technikou odpovídá rozhodnutími, která jsou plodem jeho morální odpovědnosti.

Rozvoj národů je často považován za záležitost finančního inženýrství, otevření trhů, zrušení cel, investic do výroby nebo do různých reforem - v podstatě za čistě technický problém. Avšak skutečný rozvoj není možný bez poctivých lidí, bez ekonomů a politiků, kteří ve svém svědomí naléhavě pociťují požadavky společného dobra.

Získá-li navrch technika, dochází k záměně účelu za prostředky: za jediné kritérium své činnosti pak podnikatel považuje maximalizaci zisku, politik upevnění své moci, vědec výsledky svého zkoumání. Za sítě ekonomických, finančních či politických vztahů často pak přetrvává nepochopení, strádání a nespravedlnost.

Zapsal Ing. Simek

Kuřecí trosky

Často kupuju kuřecí trosky. Vařím je na polévku, přepečlivě obírám každou nitečku masa a ty pak umístím do smetanové omáčky. Z nekompletní suroviny připravím dvě kompletní jídla: polívku a kuře na smetaně. Někdy to je těžké. Na kuřecím skeletu je hlavně kůže – a tu z naší rodiny nikdo nemá rád. Masa malinko. To pak musím krmit různými figly nastavovat. Nerada vařím nuzná jídla.

Tuhle jsem zase jednou obírala kostičky. Hrbila jsem se nad krkem, křídélky a hřebíčky. Trošičku do polívky, víc do misky na omáčku. Snažila jsem se, aby

mi ani kousíček neunikl. Přemýšlela jsem přitom, že to je vlastně jedna velká kamufláž. Tvářím se, že zpracovávám vařené kuře, a ony jsou to jen trosky. Co mi to jenom připomíná?

Jaký švindl v životě má předobraz v kuřecích troskách? Jaký švindl v mém životě takhle vypadá? Cítím, že mi Bůh chce něco říci, jen abych mu správně rozuměla. Nemyslím, že bych na tom byla nějak špatně, pokrytectví se mi přece protiví, žiju spořádaně, s Bohem občas mluvím... mám nepříjemný dojem, že se chytám všelijakých stébel, abych nemusela opravdu poslouchat. Tak dost!

Bože, kde obírám kostičky? Kde místo celé porce jen olizuju kostičky a tvářím se, že je všechno v pořádku?

Moc se mi nechtělo tomu rozumět, ale všechny výmluvy byly najednou slabé. Připadlo mi, že mi Bůh ukazuje některé týdny, kdy jsem se příliš nedostala ke čtení Božího slova a čerstvý Boží hlas jsem sama neslyšela. Pravda, byla jsem na shromáždění, slyšela jsem kázání, ale Bůh chtěl mluvit se mnou osobně. Četla jsem nějaké zbožné knížky, ale to byl jen zprostředkovaný Boží hlas. Byla jsem na modlitební a tam jsem k Bohu mluvila v houfu ostatních, ale Bůh chtěl mluvit se mnou osobně. Jako bych obírala jen nějaké kostičky, dávala stranou vařenou kůži a vyždíbovala kousíčky masa z krčních obratlů. Byla to svého druhu kamufláž. Copak jsem se netvářila, že všechno je v naprostém pořádku? Copak jsem neukolébávala své protestující svědomí, že i tak jsem v pohodě? Že vlastně to, co zvěstuje kazatel, mi docela stačí k nakrmení mého ducha? Že ta krásná knížka mi může dočasně (jak taky jinak) nahradit bibli, když nemám na čtení tolik času? To všechno jsou výmluvy. Ne že by v kázání ke mně nemohl Bůh promluvit. Ne že bych z knížky nemohla po-

chopit něco o Božím charakteru. Mohou to být i docela pěkné kousky masa. Na hřbetě kuřecího skeletu taky bývají. Ale není to ono. Hojnost tak nevypadá. Mohu to nazvat stejně jako u toho kuřete? Je to jen skelet? Skelet nábožného života bez skutečného masa.

Cítím se opravdu hloupě. Chce se mi se hájit. Takhle nás přece žije mnoho. Znímám spoustu lidí, kteří fungují přesně takhle, a nijak je to nezneklidňuje. Možná naopak. Připadají si docela spravedliví, jako já. Zároveň vím, že všechny mé důvody vypadají jako to, co držím v ruce: kuřecí kosti se stopami masa. Musím svůj život ledasčím nastavovat, aby nebyl nuzný. Křesťanské časopisy, duchovní hudba, biblické filmy – to všechno je pěkné, asi tak jako zelenina v drůbežím vývaru. Bez soukromého rozhovoru s Bohem, bez osobního čerpání přímo ze zdroje života, věčné síly a inspirace nežiju plný život. Je to jen skelet.

Shrunuji obrané maso do vývaru, přidávám pokrájenou zeleninu a je mi zvláště na duši.

H. Pinknerová
(Z knihy: Co Bůh šeptá maminkám)

DOTAZY A ODPOVĚDI

Otázka:

Jako mladý křesťanský pár jsme pocítili, že bychom se měli více věnovat společnému čtení Písma. Můžete nám, prosím, sdělit, jak bychom měli postupovat při čtení, jaký systém bychom měli zvolit, jak dlouhé texty bychom měli číst, v jakém pořadí, apod.

Odpověď:

Číst a znát Písmo je jedna z nezbytných komponent křesťanského života. Proto Vám velmi děkuji za tuto otázku. Myslím, že by bylo nejlépe začít evangeliem. Třeba evangelium sv. Marka je takový základem. Pročtěte si postupně všechna evangelia (třeba kapitolku za

den), nakonec evangelium podle Jana (má odlišný koncept než ostatní tři evangelisté). Pak můžete pokračovat dějinami prvotní církve - *Skutky apoštolů*. První teologickou reflexi žité víry najdete v *listech*. Ty lze klidně číst v pořadí, jak jsou poskládány v Bibli. Na konec zbývá *Apokalypsa* - Zjevení apoštola Jana - to je trošku obtížnější oříšek pro pochopení. Osobně bych vám doporučil používat liturgické vydání Nového zákona (tzv. "žlutá cihla" nebo poslední vydání Karmelitánského nakladatelství). Jednak je to ten samý text, jak ho slyšíte v kostele při bohoslužbě, jednak v něm najdete alespoň stručné poznámky a vysvětlivky.

Pak přejděte na Starý zákon. Skutečným začátkem dějin Izraele je povolání Abraháma (Gen 12), předcházející

kapitoly (Gen 1-11) vznikají nejdříve za králů Davida a Šalomouna a jsou teologickou reflexí nad stvořením, nikoli historickým popisem. Pokud budete číst kapitolku denně, pak se postupně seznámíte s celým Písmem (samozřejmě si nebudete hned všechno pamatovat). Každopádně si člověk na jednotlivých událostech může uvědomovat Boží řízení dějin, zároveň i odpovědnost našeho lidského rozhodování. Přeji Vám mnoho darů Ducha Svatého pro porozumění Písmu.

PS: je dobré text uvést vzýváním Ducha Svatého, stejně tak přečtené završit modlitbou, která znovu reflektuje přečtenou pasáž.

Na otázku odpověděl:
P. Mgr. Petr Šikula

SOBOTNÍ ADVENTNÍ KONCERTY

v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava v louce – vždy od 17 h:

29. 11. **MINIMA a MOSTY** (znojemské vokální skupiny)

6. 12. **Schola Gregoriana Pragensis pod vedením Davida Ebena**

13. 12. **Varhanní koncert Adama Viktory** (jako součást Českého varhanního festivalu)

20.12. **Znojemské žestě a hudebníci Znojemska**

VÝSTAVA BETLÉMŮ A VÁNOČNÍCH POHLEDNIC

v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava v louce

V době adventní i vánoční **30. 11. 2014 – 11. 1. 2015** se koná unikátní největší výstavou betlémů na jihu Moravy. Uvidíte betlémy slaměné, papírové, keramické, skleněné, dřevěné, perníkové, puzzlové, miniaturní, vyřezávané a další. Výstava je přístupná v těchto dnech:

soboty 14.00 – 16.30

neděle a svátky 9.30 – 11.30, 14.00 – 16.30

24. 12. a 31. 12. 14.00 – 16.00

29. 12. a 30. 12. 14.00 – 16.30

Mimo pravidelnou otvírací dobu je možná prohlídka po dohodě s p. Antonínem Valenou (tel. 732 838 875). Kdo by měl zájem vystavovat betlémy, kontaktujte také p. Valenu.

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

U sv. Mikuláše

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.

- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

U sv. Kříže

- Od pondělí do soboty **v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících.

- Každou neděli při mši sv. v 10 h u sv. Kříže **program pro malé děti** ve zpovědní kapli.

- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.

- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.

- Každý 2. čtvrtek v měsíci adorace od 17 do 18 h s modlitbou růžence za ochranu nenarozeného života.

- Každý pátek v 17 h v kostele sv. Kříže **mše sv.**

U sv. Václava

- Každé pondělí v 18 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.

- Každou středu v 18. h v kapli na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.

- Každý druhý pátek (jednou za 14 dní) v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

U sv. Hippolyta

- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv.

Pensionu na Vančurově ul.

- Každou sobotu v 9 h ve společenské místnosti mše sv.

V Nové nemocnici

- Každou sobotu v 14.30 h mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 1. 11. slavnost **Všech svatých**; mše sv. v 8 a v 18 h u sv. Kříže; v 9 h u sv. Mikuláše; v 18 h v louckém kostele, předtím v 17 h bude modlitba za zemřelé na louckém hřbitově. V Konicích budou modlitby za zemřelé na hřbitově v sobotu v 16 h.

- 2. 11. **Památka zemřelých** – mše sv. všude jako v neděli. V Havraníkách po mši sv. ve 12 h půjdeme na místní hřbitov pomodlit se za zesnulé. Na šatovském hřbitově se pak pomodlíme za zesnulé v neděli v 15 h.

- 2. 11. v 15 h v obřadní síni na znojemském hřbitově **mše sv.**, ve 14.30 h růženec, po mši sv. pobožnost na hřbitově; v 15 h dušičková pobožnost na hřbitově **na Hradišti**

- 2. 11. Dušičková pobožnost na jednotlivých hřbitovech: **Kuchařovice** v 15 h; **Přímětice** v 15.45 h; **Mramotice** v 16.30 h.

• 3. – 8. 11. **oktáva modliteb za zemřelé** – každý den po 8. mši sv. po božnost v kryptě kostela sv. Jana Kř.

• 3. – 7. 11. v 18 h mše sv. v **Příměticích ve hřbitovní kapli**. Po mši sv. 3. 11. bude modlitba v kryptě, která bude tohoto dne po mši sv. zpřístupněna.

• 6. 11. ve 20 h u sv. Mikuláše hodinová **adorace** před 1. pátkem.

• 7. 11. **První pátek – u sv. Kříže od 15 h** adorace a sv. zpověď; mše sv. v 17 h; po mši sv. adorace se zpěvy z Taize.

• 8. 11. **měsíční pouť** v Hl. Mašůvkách v 17 h; autobus ze Znojma v 16 h;.

• 9. 11. v 10 h v Šatově poutní mše sv. ke cti sv. Martina. V Konicích, Hnanicích ani v Havraníkách mše sv. nebudou, všichni jsou zváni do Šatova.

• 11. 11. **svátek sv. Martina**, v 8 a v 18 h mše sv. v kapli sv. Martina - dolní části Svatováclavské kaple; večer požehnání vína, svatomartinský přípitek; (jinde ten den mše sv. nebude).

• 14. 11. (2. pátek v měsíci) v 17 h u sv. Kříže **mše sv. pro děti a lampionový svatomartinský průvod**.

• 15. 11. v 15 h v kostele sv. Hippolyta **žehnání svatomartinského vína**

• 16. 11. v 15 h v Popické kapli **měsíční modlitba** za víru v příhraničí.

• 16. 11. v 10,30 h v kostele sv. Hippolyta mše sv. ke cti sv. Anežky České, zakladatelky Řádu a k 25. výročí svatořečení.

• 17. 11. **svátek sv. Alžběty**, mše sv. v 8 a v 18 h v kostele sv. Alžběty; (jinde ten den mše sv. nebude)

• 17. 11. v 10 h v Louce tradiční mše sv. na **památku politických vězňů**, celebrovat bude novoříšský premonstrátský opat Marian R. Kosík.

• 29. 11. v 17 h v Louce první **adventní koncert**, po kterém bude zahájena **tradiční loucká výstava betlémů**.

• 30. 11. **1. adventní neděle – svěcení adventních věnců** v 16,30 h **zahájení Znojemského Adventu** na náměstí v 17,30 h **zpívané nešpory** v kostele sv. Michala v 18 h mše sv. u sv. Michala.

• 6. 12. **svátek sv. Mikuláše**, mše sv. v 8 a v 18 h u sv. Mikuláše. (jinde ten den mše sv. nebude)

Vyučování náboženství ve školním roce 2014 - 2015

Základní školy:

ZŠ nám. Republiky -	pondělí 13.00 h	sestra Josefa
ZŠ Jubilejní park -	úterý 13.00 h	sestra Josefa
ZŠ Václavské nám. -	čtvrtek 12.45 h	sestra Josefa

Fara Mikulášské náměstí 13, Znojmo:

1. skupina 1. - 3. tř. - pátek 15.30 h Marcela Muzikářová
2. skupina 4. - 6. tř. - pátek 15.30 h P. Martin, sestra Josefa
3. skupina 7. - 9. tř. - pátek 15.30 h jáhen Luboš Řihák

Na 1. sv. přijímání se připravují děti, které chodí 2. rok do vyučování náboženství ve škole nebo na faře.

Odpustky pro zemřelé

Možnost získat odpustky pro zemřelé je 1. - 8. 11., případně kvůli návštěvám hřbitovů již 25. 10 – 1. 11.

Poděkování

Velké poděkování různým společenstvím za vedení růžence v říjnu před večerní mší sv. a za hraní písně k růženci. Kdyby některá společenství chtěla v tom pokračovat třeba jednou za měsíc, bude to vítané!

Vážení a milí čtenáři zpravodaje ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMO

„Léta běží, vážení“ – obracím se na Vás s prosbou již podruhé, abych našel za sebe náhradu. Před dvěma lety jsem Vás – zájemce o práci na zpravodaji – zval na seznamovací schůzku zájemců, lidí ochotných spolupracovat na tvorbě zpravodaje. Jak jsem již tenkrát psal, na schůzku nepřišel vůbec nikdo!!! Tenkrát byla připravena schůzka s předvedením „práce“ se zpravodajem. Tentokrát to zkusím tak, že zájemci se mohou informovat na e-mailové adrese, která je

v tiráži zpravodaje. Ještě jednou opakuji, že léta běží (obzvláště redaktorovi).

Odchodem bratří dominikánů ze Znojma vznikla nová situace, která se dotýká také našeho zpravodaje a vyžaduje nové přístupy, nové formy spolupráce i při tvorbě zpravodaje.

Děkuji za pochopení a těším se na spolupráci.

Ing. Jindřich Kania
kaniajindrich@volny.cz

Láska očima dětí

Když vás někdo miluje, vyslovuje vaše jméno jiným způsobem. Víte, že vaše jméno je v jeho ústech v bezpečí. (Billy, 4)

Moje maminka miluje tatínka, proto mu dává nejlepší kousek z kuřete. (Elaine, 5)

Opravdu byste neměli říkat někomu "Miluju Tě", pokud to nemyslíte vážně, ale když to tak myslíte, raději to říkejte často. Lidé zapomínají. (Jessica, 8)

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3.
Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.
Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
